

IEVA DEMENYTĖ
Studentė, Didžioji Britanija

EILĖRAŠČIAI

Iliuzija

o buvo laikai kai pienės žydėjo kieme vasarą
giedojau gyvenimo paukščiui giesmes
į dangų skridau lėtai ir užtikrintai
parkritus taip neskaudėjo

o taip gera kavą skiesti buteliu Bailey'io
riedėti asfaltu taip lėtai ir užtikrintai
tas jausmas nepaliks nepabėgs
į užmarštį
tik sugrįš papasakoti
gražią istoriją
praeities iliuziją išsikovojusią
vietą pašamonėje
prašančią sugrįžti į pasaką
kurios niekada nebuvo

Laimė

nuostabu taip užsitraukti cigaretę
įkvėpti laisvės gūsi ir išspausti nuoskaudą
negražu negalima – nerūpi
padėjau savo laimę į spintelę
užrišau rožiniu kaspinu
ketinu atidaryti būtiniausiu atveju
kai labiausiai reikės
kai vėl rėksiu visa gerkle
įsikibusi angelui į ranką ir nebelauksiu to netikėto
ir ateis jis taip netikėtai kaip sniegas vasarą
ir paims už rankos išsives
parodyti – yra kitaip
yra juokas ir ašaros ir noras ir laužymas
taisyklių ir normų ir požiūrio žmonių

laikysiu jo ranką ir džiaugsiuos ta vaikiška romantinka
taip žavėjusia anksčiau – negauta nepatikėta
atėjusia į žaidimų aikstelę jau kopiant į dvidešimt

Ugnis

ugninė paukštė baksnoja snapu man į nugarą
man skauda ir klausiu kodėl
girdžiu tik tylą
tik tuk tuk
į mano gležną stuburą
jaučiu šilumą

degančias plunksnas
deginančias mano šviesią odą
kodėl – klausiu

tyla

bandau bėgti tik kažkas neleidžia
kojos nekyla, rankos nesilenkia į priekį
žinau kad mirsiu bet negaliu pajudėti
negaliu nes turėsiu gyventi
su palikimu o ne su paliktu

negalėsiu gyventi

Spalvota

svajoju sujungti turtus ir vargą
svajoju suvesti kalinį su profesorium
svajoju pabuvus žemai
pažiūrėti į viską iš aukščiausios viršūnės

dovanas siųsti svajoju likusiems apačioje
neigusiems ir teisusiems
nesvajojusiems

jiems nereikalingos spalvos
jiems su galva viskas gerai

taip ir sukamės
tokie vienodi ir tokie visi skirtingi
tokie prisitaikantys ir išsimušantys savo kelią
kovojuantys už savo
savo pasaulį

man reikia atspalvių
visų

juoda irgi su atspalviais

Atspindžiai

netikėti atspindžiai krištolinio mėnulio
paliesi subyrės į tūkstančius dalių
o sudėtinga vertinti grožį
kai tik krištolas atspindi
nepajėgi
iš arčiau apžiūrėti
kaip negaliu apžiūrėti krištolinio mėnulio
kai jis atsispindi tavo veide

šimtai metų tūkstančiai dienų praėjo

kai tavo veidą regėjau
krištolinis mėnulis tavo akyse spindėjo
kur išėjai ne taip ir svarbu
bet kodėl dar negrįžti
neparneši krištolinio mėnulio
negrįžta tavo šiltos globėjiškos rankos namo

Sparnai

stebėjau si saldžiausiais žodžiais
laisvė meilė džiaugsmas laimė
gražu atrodė turėti sparnus ir kilti
kur niekas neieškos niekam nereikės
skaniausių žodžių
tik ramybė

mačiau upę
prisėdau ir stebėjau si
ramybė teka akmenimis ir garsas
gražesnis už tūkstančius žodžių

kas turi sparnus tam nelemta paskęsti
nereikia pabusti iš pasakos

kaip gražu sklęsti danguj ten kur laisvė
mylėti šviesą virš debesų
džiaugtis vėju švilpiančiu plaukuose
ir šnibždėti laimė tai grožis kai viskas išnyksta
tik lieka ramybė